

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 30

гр. Габрово, 16.01.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ I, в закрито заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Веселина Топалова

Членове: Ива Димова
Симона Миланези

като разгледа докладваното от Ива Димова Въззивно частно гражданско дело № 20224200500475 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Подадена е частна жалба вх. № 4797 от 28.11.2022 г. от С. Т. С., действащ чрез пълномощника си адв. Г. Попова-Смоличка от САК срещу определение № 842 от 15.11.2022 г. постановено по гр.д. № 1181/2022 г. по описа на СевлиеВСки районен съд.

В частната жалба се твърди, че приетото от първоинстанционния съд е неправилно и незаконосъобразно, като такова молят да се отмени обжалваното определение. Бащата С. Т. С. не е лишаван от родителски права, нито е налице непълно осиновяване от страна на съпруга на Г. И. Р. или на друго лице от мъжки пол. Считат, че рождения баща на детето е негов единствен родител и правата и задълженията между осиновения с родините му по произход се запазват, съгласно чл. 102 от СК. Обратното тълкуване, каквото е прието от първостепенния съд е довело до извод, че осиновения е лишен от правото да има баща, който да упражнява родителските права, дори и при очевиден конфликт с правото на осиновителката да упражнява родителските права над детето.

Твърди, че съдът служебно трябва да конституира лица, които разполагат с активна процесуална легитимация да предявят иска, а именно – прокурорът и Дирекция „Социално подпомагане“, които следва да вземат участие в процеса. Като не е сторил това, а е прекратил производството по делото, съдът е действал в противоречие с процесуалните правила и против интересите на детето. Моли да се отмени обжалваното определение и да се постанови друго, с което да се дадат задължителни указания за продължаване на съдопроизводствените действия.

Габровски окръжен съд, като взе предвид постъпилата частна жалба и събраните по делото доказателства, намира следното:

Частната жалба е подадена в законоустановения срок против подлежащ на обжалване съдебен акт и от легитимирано лице, поради което е допустима.

Разгледана по същество, съдът намира жалбата за неоснователна, по следните

съображения:

Пред Районен съд- Севлиево е подадена искова молба от С. Т. С. срещу Г. И. Р. от с. Душево, община Севлиево за упражняване на родителски права.

В исковата молба се твърди, че с решение № 6 от 22.02.2021 г. по гр.д. 44/2021 г. по описа на Окръжен съд- Габрово, съдът е допуснал непълно осиновяване на детето на ищеца С. С. С. с ЕГН ***** от неговата баба по майчина линия, като е приел, че са налице предпоставките на чл. 93, ал. 1 от СК. Въззивният Великотърновски апелативен съд е постановил Решение № 87 от 26.07.2021 г. по гр.д. № 229/ 2021 г., с което е потвърдил решението на Окръжен съд - Габрово като правилно и законосъобразно. Поддържа се, че същевременно, с Решение № 48 от 05.04.2021 г. постановено по гр.д. № 190/2021 г. на РС - Севлиево, съдът е прекратил настаняването на детето при ответницата Г. И. Р. поради отпадане на причините за настаняването му извън семейството - извършеното от ищеца припознаване. Ищецът твърди, че след влизане в сила на решението на РС- Севлиево, като баща на детето поел изцяло грижите за него, както и неговата издръжка. Детето заживяло при него. Малко след това, детето започнало да посещава и детска градина. В грижите по отглеждането му се включвала и майката на ищеца Т. С.

Излага съображения, че от м. Март 2022 г. живее на семейни начала с лицето М., която се грижи за детето като негова рождена майка и обсъждат възможността да се осинови детето на ищеца.

В исковата молба се поддържа твърдението, че ответницата не упражнява родителските си права като осиновител на детето, не полага никакви грижи за него и не му дава издръжка, като вече в продължение на повече от година и половина проявява пълна незаинтересованост към отглеждането и възпитанието му, което налага тяхното отнемане, евентуално - ограничаване. Твърди се, че през изминалия период от време ответницата на няколко пъти е напускала страната и е пребивавала за по няколко месеца в Англия, където трайно живее и работи нейният съпруг, а понастоящем тя също пребивава там в продължение на повече от месец, което представлява фактическа пречка за упражняване на родителски права от нея.

Счита, че са налице условията по чл. 75 от СК, тъй като ответницата без основателна причина трайно не полага грижи за детето и не дава издръжка, поведението ѝ съставлява достатъчно тежък случай, за да се обоснове необходимостта от лишаването ѝ от родителските права над детето. Моли да се лиши от родителски права Г. И. Р. по отношение на детето С. С. С., евентуално да се ограничат същите. В условията на евентуалност моли да му се предоставят упражняването на родителските права върху детето С. С. С.. Претендира разноси и прави доказателствени искания.

С обжалваното определение съдът е приел, че предявения иск е недопустим. Съгласно чл. 102, ал. 1, изр. Второ от СК, при непълно осиновяване родителските права и задължения преминават върху осиновителя. След влизане в сила на решението за непълно осиновяване на малолетното дете, по силата на закона родителските права са преминали върху осиновителя. Родителските права и задължения не биха могли да принадлежат едновременно и на осиновителя, и на рождените родители. Такова раздвояване е недопустимо и невъзможно. При положение, че осиновителят изпадне в невъзможност да упражнява родителските права и задължения, родителските права не преминават автоматично към биологичния родител. В действащата правна уредба биологичният родител на осиновения не е титуляр на родителски права и не може да стане автоматично такъв, докато трае осиновяването. Производството за лишаване от родителски права по смисъла на чл. 133, ал. 1, предл. Първо от СК, може да бъде инициирано по молба на лице, което има

качеството родител на ненавършилото пълнолетие дете. До прекратяване на осиновяването по съответния процесуален ред, в който е предвидена изрична процесуална легитимация и на „родителите на осиновения“, родителските права принадлежат на осиновителя, поради което в настоящото производство за ищеца липсва активна процесуална легитимация за завеждане на иск за лишаване или ограничаване от родителски права в качеството му на „другия родител“ по смисъла на чл. 133, ал. 1, предл. 1 СК.

Настоящият въззивен състав споделя изводите на първоинстанционния съд и приема, че родителските права и задължения не биха могли да принадлежат едновременно на осиновителя и на родените родители. Интересът на детето изисква единство в тази насока. Съгласно чл. 102, ал. 1 от СК, родителските права и задължения преминават върху осиновителя. С осиновяването на детето С. С. С. от баба му по майчина линия Г. И. Р. тя става законен негов представител и упражнява родителските функции. Към настоящият момент допуснатото непълно осиновяване от бабата Г. И. Р. на малолетното дете С. С. С. не е прекратено, поради което и биологичния родител не може да претендира за родителски права върху детето. Действието на непълното осиновяване се характеризира с поставяне на осиновения в правоотношения само с осиновителя, съчетано със запазване на правоотношенията към роднините по произход. Възникват права и задължения като между роднини по произход само между осиновения и неговите низходящи, от една страна, и осиновителя - от друга, а правата и задълженията между осиновения и неговите низходящи с роднините им по произход се запазват. Осиновителят и осиновеният стават родител и дете.

Според теорията /Семейно Право, проф. Лиляна Ненова, 1977 г./, родителите по смисъла на закона и титуляри на родителските права и задължения са и осиновителите. Това важи и за двата типа осиновяване. Грижите за отглеждането, възпитанието и подготвянето за общественополезна дейност на ненавършилия пълнолетие осиновен са възложени на осиновителя. При осиновяване от едно лице положението съвпада с това на единствен родител и титуляр на родителските функции. Ако това лице има съпруг, той става втори баща или втора майка на детето.

От изложеното, въззивният състав намира, че частният жалбоподател няма качеството на родител, който може да упражнява родителските права и задължения по смисъла на СК. Разместването на родителските функции се извършва автоматично по силата на закона, щом е налице осиновяване. В чл. 133, ал. 1 от СК е предвидено, че ищец в производството по отнемане на родителски права може да бъде лице, което има качеството родител на ненавършилото пълнолетие дете. По отношение на С. Т. С. липсва активна процесуална легитимация да води предявения иск по чл. 133 от СК, което е абсолютна процесуална предпоставка за съществуването на правото на иска, за която съдът следи служебно.

Във връзка с горното, жалбата се явява неоснователна и следва да се остави без уважение, тъй като съобщението, че решението е изготвено е било изпратено на надлежно упълномощения от страната процесуален представител, който го е получил лично на 30.08.2022 г. и се е подписал за това.

Водим от изложеното, Габровски окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба вх. № 4797 от 28.11.2022 г. подадена от С. Т. С., действащ чрез пълномощника си адв. Г. Попова-Смоличка от САК срещу определение № 842 от 15.11.2022 г. постановено по гр.д. № 1181/2022 г. по описа на Севлиево районен

съд, като неоснователна.

Определението подлежи на касационно обжалване на основание [чл. 274, ал.3, т.1 от ГПК](#) пред Върховния касационен съд с частна касационна жалба в седмичен срок от съобщаването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____